

Lily Graham

PÕGENEMINE SUVESSE

Meeliülendav romantiline
suveromaan

Originaali tiitel:
Lily Graham
The Summer Escape
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelaskujud, firmad, organisatsioonid, kohanimed ja sündmused – välja arvatud üldkasutatavad – on autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud ilukirjanduslikel eesmärkidel ning igasugune sarnasus tegelikult elavate või juba surnud inimestega, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Lily Graham, 2016. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2016 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B07415322
ISBN 978-9949-82-937-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Catherine'ile, parimale sõbrannale, keda hing võib ihata.

PROLOOG

Ta käed meenutasid vana pärgamenti – olid pruunid, laigulised ja kõhetud –, aga minu viieaastase silmis olid need võimelised kõigeks, ka võlumiseks. Täna võlusid ta käed välja tainast; pikale marmorlauale oli puistatud haldjatolmuna jahu. Ta käed olid tugevad ja soonilised ja ta pajatas tainast sõtkudes lugusid kaugetest maadest. Lugusid, mis manasid esile päikeselõõsas oliivisalud; ploomikarva veini, mida limpsiti kivisillutisega mereäärsete tavernide terrassidel madala jalaga klaasidest; paksu kreemika Kreeka jogurti, mille peale oli nõristatud mett; ja metsikult kasvavad roosad päikese-soojad virsikud.

„Sa ikka tead, kuidas sa oma nime said?“ küsis γαγα* tugeva kreeta aktsendiga. Ta vaatas mulle silma, pehme pruun põsk jahune, suul naeratus.

Mina, suu kõrvuni, istusin laual, kõigutasin jalgu ja kallistasin kõvasti oma uusimat, kõige kallimat asja – muinasjuturaamatut.

„Sina, γαγα, panid mulle nime,“ vastasin ma. Minu nimi kajastas mu Kreeka juuri: mul oli määratud käia läbi elu kaunis võõralt kõlava nimega Ariadne.

„Jaaah, aga sa tead, kelle järgi sulle nimi pandi?“ küsis γαγα, tõstes vasaku käe nimetissõrme, mille ots oli natukene kongus, just nagu võiks see iga välja venitatud vokaali veel natuke pikemaks venitada.

* Memmeke, nana vms (kreekakeelne hellitusnimi vanaemale).

Raputasin pead, espressovärvi silmad suured.

„Ma panin sulle nime kõige kuulsama printsessi järgi, kes... kannatas kõige rohkem,“ ütles ta, justkui see oleks asi, mille üle tuleb uhkust tunda. „Kes polnud selline nagu nood tobedad printsessid seal sinu muinasjuturaamatus.“

Mu suu moodustas üllatust väljendava O ja mu kõikuvad jalad jäid paugupealt seisma.

„Ja miks ma nii tegin?“ küsis ta.

Kehitasin õlgu. Ta oli natuke hull. See polnud mingi uudis. Mina armastasin teda ikkagi – ja võib-olla just nimelt seetõttu.

„Nojah, *meli mou**, jumalanna Ariadne kannatas väga kohutaval moel ja temast ei teinud kangelast mitte tema ilu, vaid just tema vaprus ja julgus, ja mina leian, et just see teebki kangelasest kangelase, eks ole?“

Vist küll. Aga mulle meeldis mõte, et üks tüdruk on kangelane.

Yaya jätkas. „Ta oli ühe kuninga tütar; ühe hullu Kreeta kuninga tütar, kes andis Theseuse-nimelisele noorele mehele korralduse minna labürinti ja tappa koletu koletis, kes oli palju inimesi tapnud. Ariadne teadis, et toda noort meest ootab ees kindel surm, ja aitas noormehel põgeneda ja nad armusid. Nad põgenesid kuningriigist ära, sest Ariadne arvas, et ta on leidnud igavesti kestva armastuse. Aga ei olnud nii.“

„Miks? Mis juhtus?“

„Noormees jättis ta maha. Räägitakse, et ühel ööl, kui printsess magas koopas, lasi noormees jalga.“

Ahhetasin. Printsessimuinasjutud ei käi nii. „Mis printsessist sai?“

Yaya vaatas mulle oma süsimustade silmadega otsa. „Nojah, räägitakse igasugu lugusid ja kõik räägivad erinevat juttu. Aga minule

* Mu mesi, mu kallis, armas, kullake (kreeka k). *Tõlkija märkused.*

meeldib kõige rohkem see lugu, mis minu oma *yaya* minule rääkis. Pärast seda, kui Theseus Ariadne maha jättis, oli printsess nii suures masenduses, et tal oli eluisu otsas. Dionysosel, kes teadis kannatustest kõike, oli kahju tüdrukust, kes oli kõik tolle mehe heaks ohverdanud, ja ta päästis tüdruku, kuigi nii mõnigi väidab, et lõpuks päästis printsess ka Dionysose. Sest, vaata, *meli mou*, elu pole kunagi selline, nagu me arvame; elu ei ole selline nagu need mui-nasjutud,“ ütles ta, toksates jahuse sõrmega mu raamatu rohelisele kaanele, nii et kaanele jäi jahune laik. „Elu võib olla täis rõõmu või ebaõnne, aga enamasti on elu samasugune segu mõlemast nagu see tainas siin. Tõeline kangelane on nagu leib: ta saab lüüa, aga ajab end uuesti jalule.“

ÜKS

Ma ei saa öelda, nagu ma vihkaks oma tööd.

Vihkama on liiga palju öeldud. Ma ei *vihka* oma tööd.

Nojah, minu töös on teatud löike, mis mulle ei meeldi, aga nii on ju kõigi töödega. Mitte keegi ei saa öelda, et talle meeldivad kõik tema töö aspektid. Kui, siis ehk Jeremy Clarksonile sarjas „Top Gear“. No ja vaata, mis sellest lõpuks sai.

Aga meile teistele? Ei saa öelda, et me just *armastame* oma tööd. Kui ma pühapäeva õhtuti oma töö peale mõtlen, tekib mul imelik tunne, just nagu kogu mu vasak külg oleks tundetu.

Aga see on normaalne.

Igati normaalne... ma olen selles täiesti kindel. Lihtsalt pühapäevane masendus, eks ju? Ja pealegi ei kesta see eriti kaua. Esmaspäeva keskpäevaks on kõik jälle hästi. Enamasti.

Ma kirjutan nekrolooge Londoni mõneti haiglasele ajalehele The Mail & Ledger, mis ilmub esmaspäeva hommikul, ja minu töö juurde käib vastamine viha tulvil kõnedele ja pisaraist nõrguvatele kirjadele ja teinekord ka tegelemine mõne vanaprouaga, kes mu boksiavas seisab.

Nagu eile hommikul, kui Rosa Greenberg helistas pärast seda, kui The Mail & Ledger oli ajalehekioskitesse jõudnud. Rosa helistas oma abikaasa George'i nekroloogi asjus. Mu käed värisid ta kõnele vastates. Ma vajusin toolil nii madalale, kui sain,

ja püüdsin vältida Kimberley puurivat pilku – Kimberley on mu kolleeg, kes istub kõrvalboksis. Ta oli ametis oma päevaplaani koostamisega, milleks ta kasutas eri värvi pastakaid, tõmmates alla sellised asjad nagu „prioriteet #1“ ja „punane lipp – täpsustada enne 12“.

Ma ei talu Kimberley Mondsworth-Greene'i.

Samal ajal aga valas Rosa Greenberg liini teises otsas pisaraid: „Ma lihtsalt polnud selleks valmis. See polnud sama nagu Pauline'iga kõrvalmajast. Temast rääkisin ma teile tookord pärast... pärast seda, kui see juhtus,“ ütles ta ninaga tõmmates.

Sulgesin silmad ja lootsin, et vähemalt seekord alluvad mu pisarad mu kontrollile. Ma töötasin iseendale, et täna olen ma tugev. Sama teen ma igal esmaspäeval.

Rosa jätkas: „Pauline'il oli aega; Rogeril oli juba kaks infarkti olnud ja Pauline rääkis seega, et tema oli selleks valmistunud. Aga George... oli lihtsalt läinud. Ma saan aru, et ta oli seitsekümmend kaheksa, aga ta oli hea tervise juures. Ta polnud noor, aga ta polnud õigupoolest ka vana. See oli liiga vara.“

Vali pasunahääl andis teada, et Rosa nuuskas nina. Kasutasin aega selleks, et tõmmata lähemale Kleenexi-karp, mis mul alati käeulatuses oli, ja pühkida oma silmaaluseid.

Mul tuleb tugev olla mõnel teisel korral.

Kimberley, kellele see oli samasuguseks märgiks nagu taevas tiirlevale raisakotkale, kergitas minu poole vaadates kulmu. Ma ei pööranud talle tähelepanu, vaid keerasin tooli vastasseina poole. Samal ajal tegi Rosa kõik mis tema võimuses, et panna mu juba niigi lekkivad pisarakanalid üle ääre ajama.

„See, mis te kirjutasite, oli nii ilus... just sellepärast ma helis-tangi. Te oleks nagu teda *tundnud*. Ma olin mures... saate aru, mures sellepärast, et see pole George, aga oli küll. Ma saan aru, et see kõlab tobedalt, aga teie kirjutatu oleks George'ile rõõmu teinud.

Ta oleks olnud väga meelitatud, et te kirjutasite, kuidas ta Indias teenis,“ ütles Rosa kõne lõpetuseks.

Ma panin toru hargile ja vahtisin jõledate siniste laikudega vaipa, kuni mul õnnestus oma väriseva lõua üle kontroll saavutada.

Kimberley ei nutaks elu seeski oma töölaua taga.

„Ajakirjanikud,“ teatas ta mulle mõne nädala eest kõrgilt, „peavad olema objektiivsed, kajastama fakte emotsioonivabalt. Ria, sa püüa rohkem ajakirjaniku moodi olla,“ noomis ta mind, samas kui mina mõtlesin, et minu päevaplaanis oleks esimene ülesanne tema nõme päevaplaan ta lauba külge klammerdada. Kuigi see poleks vist objektiivne tegu.

Lugu on nii, et Kimberleyle pole keeruline objektiivne olla, sest tema kirjutab hetke- ja erakorralistest uudistest. Vähemalt sellistest, mis puudutavad meelelahutusmaailma. Nagu näiteks, millal Kim Kardashian oma tagumiku kindlustas.

Oo jaa.

Avaldati pikk artikkel teemal, kas oma kehaosade kindlustamine tasub ära ja mis mõtet sellel tegelikult on.

Lugejad võtsid ühendust.

Järgnesid arutelud.

Järgnesid arvamusküsitlused.

Kui minu arvamust küsite, siis on inimesi, kellel on kaugelt liiga palju vaba aega.

Aga ma kaldun teemast kõrvale. Ma tahan öelda, et kui sa kirjutad iga päev surmast, siis ei ole niisama lihtne objektiivseks jääda.

Ma olen seda teinud nüüdseks juba ligemale kolm aastat. Kolm pikka aastat. Mul polnud plaanis hakata nekrolooge kirjutama – see pole sedasorti asi, mida sa ülikoolis õpid. Mitte keegi ei ütle: „Ma tahan õppida finantsajakirjandust ja nekroloogide kirjutamist.“ Ja pealegi, kui ma ajalehe juurde tööle kandideerisin, ei reklaamitud seda ametikohta kui „nekroloogide kirjutaja“ oma.

Töökuulutuses oli hoopis kirjas: *populaarne Londoni kvaliteetajaleht* (jah, nad nimetasid end tõepoolest kvaliteetajaleheks, mitte tabloidiks – seda mäletan ma kohe väga täpselt) *vajab kõrgharidusega ajakirjanikku.*

Ja kui ma tööle asusin, kirjutasin ma ka muudest asjadest, nagu näiteks filmidest, üritustest ja kogu oma karjääri jooksul ühel imeilisel korral ka reisimisest. Artikkel käsitles kõigest üht Sheffieldi lähedal asuvat väikest hommikusöögiga öömaja, aga seda oli ikkagi tore kirjutada... no enam-vähem tore. Või oleks olnud, kui söögisalis poleks olnud laipa. Aga see on juba hoopis teine teema.

Kuigi tagasi vaadates võis see omamoodi märk olla. Saate aru küll – neist asjadest, mis mind ees ootasid?

Sest kaks päeva pärast Sheffieldist pärit üheksakümne seitsme aastase härra Wimple'i surma läks John Marshland, kes kirjutas nekrolooge, pensionile ja minul paluti seni tema aset täita, kui tema asemele uus töötaja leitakse. See oli ligemale kolme aasta eest – ma ootan seda uut töötajat ikka veel. Aga see on pelgalt väike takistus. Seda ütleb isegi Janice. Või vähemalt varem ta ütles nii.

Minu ülemus. Janice Farland. Viimasel ajal pole ta ausalt öelda takistuse kohta suurt midagi öelnud. Mis ei tähenda, nagu ma poleks seda teemat puudutanud. Olen küll ja tõtt-öelda kaunis regulaarselt. Aga ütleme nii, et viimasel korral ei läinud see just kõige paremini.

Jutuajamise käigus esines sõnavahetus.

Esines pisaraid. (Minu omi.)

Ja ähvardusi. (Janice'i poolt.)

Ja sellele järgnes vein. (Jälle minu poolt.)

Ja pealegi pole sel suuremat viga. Enamasti ma naudin oma tööd. Mitte just ei *naudi*. Kui aus olla, siis pigem vastupidi.